БІЛИЙ ДІМ
Офіс прес-секретаря
12 лютого 2013

ВИСТУП ПРЕЗИДЕНТА
Про становище країни

Капітолій США
Вашингтон, округ Колумбія

Пане спікер, пане віце-президент, члени Конгресу, співвітчизники!

П'ятдесят один рік тому Джон Кеннеді, виступаючи в цій Палаті, сказав, що «Конституція робить нас не суперниками в боротьбі за владу, а партнерами заради прогресу ... Моє завдання – доповісти про становище країни, але поліпшити його – наше спільне завдання».

Сьогодні завдяки стійкості та рішучості американського народу можна говорити про значний прогрес.

Після десятиліття виснажливої війни наші хоробрі чоловіки і жінки у військовій формі повертаються додому. Після декількох років похмурої рецесії наші підприємства нарешті створили більше шести мільйонів нових робочих місць. Зараз ми купуємо найбільше американських автомобілів за п'ять останніх років і менше іноземної нафти за двадцять останніх років. Наш ринок житла оздоровлюється, наш фондовий ринок відновлюється, а споживачі, пацієнти та домовласники отримали надійніший захист, ніж будь-коли раніше.

Таким чином, разом ми розчистили уламки кризи і можемо сказати з новою впевненістю, що становище нашої країни зміцнилося.

Але ми зібралися тут, знаючи, що є мільйони американців, чию важку працю та відданість справі ще не було винагороджено. В нашій економіці з’являються додаткові робочі місця – але надто багато людей все ще не можуть знайти роботу на повний робочий день. Корпоративні прибутки злетіли до історичних максимумів – але за більш ніж десять років заробітна плата і доходи населення практично не змінилися.

Тому, завданням нашого покоління є вдихнути нове полум’я у справжню рушійну силу економічного зростання Америки – сильний і процвітаючий середній клас.

Це наше незавершене завдання – відтворити ту основоположну суспільну домовленість, на якій збудовано цю країну – ідею, що якщо ти наполегливо працюєш і виконуєш свої обов'язки, то рухатимешся вперед, незалежно від того, звідки ти родом, незалежно від того, як ти виглядаєш, чи кого ти кохаєш.

Це наше незавершене завдання – забезпечити, щоб цей уряд працював на благо більшості, а не меншості; щоб він заохочував вільне підприємництво, винагороджував особисту ініціативу і відкривав двері можливостей перед кожною дитиною у цій великій країні.

Американський народ не очікує від уряду вирішення всіх проблем. Він не чекає від нас в цьому залі, що ми погодимося з усіх питань. Але він очікує, що ми поставимо інтереси нації вище за партійні. Він чекає від нас досягнення розумного компромісу, де це можливо. Тому що він знає, що Америка рухається вперед тільки тоді, коли ми робимо це разом, і що відповідальність за покращення цього союзу залишається завданням для всіх нас.

Наша робота повинна початися із вироблення деяких основних рішень щодо нашого бюджету – рішень, які будуть мати величезний вплив на силу нашого відновлення.

Протягом останніх кількох років обидві партії працювали спільно над скороченням дефіциту більш ніж на 2,5 трильйона доларів – в основному за рахунок скорочення витрат, але також і за рахунок підвищення податків на найбагатший один відсоток американців. В результаті ми більш ніж на півдорозі до мети скорочення дефіциту бюджету на 4 трлн. доларів, яке, на думку економістів, дозволить нам стабілізувати наші фінанси.

Тепер нам потрібно закінчити цю роботу. І питання в тому, як?

У 2011 році Конгрес ухвалив закон, згідно якого якщо дві партії не зможуть домовитися про план для досягнення нашої мети скорочення дефіциту, то бюджетні скорочення на суму у трильйон доларів автоматично вступлять в силу цього року. Ці раптові, різкі, довільні скорочення можуть поставити під загрозу нашу бойову готовність. Вони будуть руйнівними для таких пріоритетів, як освіта, і енергетика, і медичні дослідження. Вони, безумовно, уповільнять наше відновлення, і коштуватимуть нам сотень тисяч робочих місць. Ось чому демократи, республіканці, бізнес-лідери та економісти вже сказали, що ці скорочення, відомі тут, у Вашингтоні, як секвестр, це дійсно погана ідея.

Дехто у Конгресі запропонував скасувати тільки скорочення витрат на оборону шляхом ще більшого скорочення таких речей, як освіта та професійна підготовка, медична допомога та соціальне забезпечення. Ця ідея ще гірша.

Справді, найбільшим фактором нашої довгострокової заборгованості є зростання вартості медичного обслуговування старіючого населення. І ті з нас, хто глибоко турбується про такі програми, як «Медікеар», повинні прийняти необхідність помірних реформ – в іншому випадку, наші програми виходу на пенсію будуть витісняти інвестиції, потрібні для наших дітей, і поставлять під загрозу перспективи безпечного виходу на пенсію для майбутніх поколінь.

Але ми не можемо просити пенсіонерів і працюючі родини взяти на себе весь тягар скорочення дефіциту, не вимагаючи нічого більшого від найбагатших і наймогутніших. Ми не будемо ростити середній клас просто шляхом переведення вартості медичної допомоги або навчання у коледжі на сім'ї, які вже насилу зводять кінці з кінцями, або, змушуючи громади звільнити більше вчителів, і більше поліцейських, і більше пожежників. Більшість американців – демократи, республіканці і незалежні – розуміють, що ми просто не можемо відрізати собі шлях до процвітання. Вони знають, що широкомасштабне економічне зростання вимагає збалансованого підходу до скорочення дефіциту, зі скороченням витрат і збільшенням надходжень, і так, щоб усі вносили свою справедливу частку. І саме цей підхід я пропоную сьогодні.

Щодо «Медікеар», я готовий запровадити реформи, які дозволять досягти такого ж обсягу заощаджень в охороні здоров'я до початку наступного десятиліття, як і реформи, запропоновані двопартійною комісії Сімпсона-Боулза.

Закон про доступну медицину вже допомагає уповільнити зростання витрат на охорону здоров'я. А реформи, які пропоную я, йдуть ще далі. Ми будемо зменшувати субсидії з боку платників податків фармацевтичним компаніям, що виробляють рецептурні ліки, і попросимо більшого від заможніших літніх людей. Ми знизимо витрати шляхом зміни способу, в який наш уряд платить за «Медікеар», тому що наші медичні рахунки не повинні базуватися на кількості прописаних аналізів або днів, проведених у лікарні, – вони повинні бути засновані на якості допомоги, отриманої нашими пенсіонерами. І я відкритий для додаткових пропозицій реформ від обох партій, за умови, що вони не порушують гарантії безпечного виходу на пенсію. Наш уряд не має давати обіцянки, які ми не зможемо виконати, – але ми повинні тримати обіцянки, які ми вже дали.

Для досягнення решти нашої мети із скорочення дефіциту ми повинні робити те, про що лідери обох партій вже сказали, і зекономити сотні мільярдів доларів, позбувшись податкових лазівок та пільг для людей заможних і з хорошими зв'язками. Зрештою, чому ми повинні робити глибші скорочення на освіту і «Медікеар» тільки для захисту податкових пільг на користь спеціальних інтересів? Хіба це справедливо? Чому скорочення дефіциту є настільки нагальним, що виправдовує рішення із зменшення допомоги по соціальному забезпеченню, але не закриття деяких лазівок? Як це сприяє зростанню?

Тепер – наш найкращий шанс двопартійної, комплексної податкової реформи, яка заохочує створення нових робочих місць і допоможе знизити дефіцит. Ми можемо добитися цього. Американський народ заслуговує на податковий кодекс, який допомагає малому бізнесу витрачати менше часу на заповнення складних форм звітності і більше часу – на розбудову і найм нових робітників; податковий кодекс, який не дозволить мільярдерам з потужними бухгалтерами обійти систему та платити за нижчою ставкою, ніж їхні працьовиті секретарки; податковий кодекс, який зменшить стимули переміщувати робочі місця за кордон і знизить податкові ставки для підприємств та виробників, які створюють робочі місця прямо тут, у Сполучених Штатах Америки. Це те, що податкова реформа може надати. Це те, що ми можемо зробити разом.

Я розумію, що реформа податків і прав на пільги не буде легкою. Політика тут буде важкою для обох сторін. Ніхто з нас не отримає 100 відсотків того, що ми хочемо. Але альтернатива буде коштувати нам робочих місць, боляче вдарить по нашій економіці, накличе труднощі на мільйони працелюбних американців. Так давайте відкладемо партійні інтереси вбік і працюймо, щоб прийняти бюджет, який замінить безрозсудне скорочення розумним і мудрим заощадженням та інвестиціями в наше майбутнє. І давайте зробимо це без балансування на межі війни, що нервує споживачів і відлякує інвесторів. Найвеличніша країна на Землі не може продовжувати вести свої справи, дрейфуючи від одної штучної кризи до іншої. Ми не можемо цього робити.

Давайте домовимося прямо тут і зараз зберегти народний уряд відкритим, і платити за рахунками вчасно, і завжди відстоювати сповна віру і кредит Сполучених Штатів Америки. Американський народ працював надто важко, надто довго, задля виходу з однієї кризи, щоб їх виборні посадовці створили іншу.

Більшість з нас погодиться, що план зі скорочення дефіциту повинен стати частиною нашого порядку денного. Але давайте казати ясно, скорочення дефіциту саме по собі не є економічним

планом. Зростаюча економіка, яка створює хороші робочі місця рівня середнього класу – ось що повинно бути дороговказною зіркою, яка направлятиме наші зусилля. Кожного дня ми, як нація, повинні задавати собі три питання: Як нам залучити більше робочих місць до наших берегів? Як ми озброюємо наших людей навичками, необхідними для отримання цих робочих місць? І як ми можемо забезпечити, що наполеглива праця призводить до гідного життя?

Півтора роки тому я висунув пропозицію закону про трудові вакансії в Америці, який, за оцінкою незалежних економістів, створив би понад 1 млн. нових робочих місць. І я дякую попередньому Конгресу за ухвалення дечого з цього порядку денного. Я закликаю цей Конгрес ухвалити решту. Але сьогодні я буду викладати додаткові пропозиції, які повністю оплачені і повністю узгоджуються з рамковими бюджетними показниками, узгодженими обидвома партіями усього 18 місяців тому. Дозвольте мені повторити – нічого з того, що я пропоную сьогодні, не повинно збільшити наш дефіцит на жодну копійку. Нам потрібний не більший уряд, а розумніший уряд, який визначає пріоритети та інвестує в ріст на широкій основі. Ось чого ми повинні прагнути.

Наш перший пріоритет – зробити Америку магнітом для нових робочих місць і виробництва. Протягом більш ніж 10-ти років кількість робочих місць у нас скорочувалася, але за останні три роки наші виробники додали близько 500 000 робочих місць. «Катерпіллер» повертає робочі місця з Японії. «Форд» повертає робочі місця з Мексики. А в цьому році «Еппл» знову почне виробляти «Маки» в Америці.

Є речі, які ми можемо зробити просто зараз, щоб прискорити цю тенденцію. У минулому році ми створили наш перший виробничий інститут інновацій в Янгстауні, штат Огайо. Колись закинутий склад тепер перетворився у надсучасну лабораторію, де нові працівники опановують тривимірний друк, який має потенціал революціонізувати те, як ми виробляємо майже все. Немає причин, чому б це не могло відбутися і в інших містах.

Тому сьогодні я оголошую про запуск ще трьох таких виробничих центрів, де бізнес буде співпрацювати з Міністерствами оборони та енергетики, щоб перетворити регіони, які обійшла увагою глобалізація, на світові центри високотехнологічної зайнятості. І я прошу цей Конгрес допомогти створити мережу з 15-ти таких центрів і гарантувати, що наступна революція у виробництві творитиметься саме тут, в Америці. Ми можемо добитися цього.

Тепер, якщо ми хочемо виробляти найкращі продукти, ми також повинні інвестувати в найкращі ідеї. Кожен долар, який ми вклали в створення карти геному людини, повертається сто сорокома доларами до нашої економіки – кожен долар. Сьогодні наші вчені створюють карту людського мозку, щоб віднайти відповіді, як справлятися з хворобою Альцгеймера. Вони розробляють препарати для регенерації пошкоджених органів, винаходять нові матеріали, щоб зробити електро-акумулятори у 10 разів потужнішими. Зараз не час, щоб покинути ці робототворчі інвестиції в науку та інновації. Зараз саме час вийти на рівень наукових досліджень і розробок, небачений з часів апогею космічної гонки. Ми повинні зробити ці інвестиції.

Сьогодні жодна галузь не виглядає більш перспективною, ніж наші інвестиції в американську енергетику. Ми багато років говорили про це, і ось, нарешті, ми готові взяти під контроль наше власне енергетичне майбутнє. Ми видобуваємо вдома найбільше нафти за останні п’ятнадцять років. Ми подвоїли відстань, яку пробігають наші авто на одному галоні бензину, і обсяги відновлюваної енергії, отриманої з таких джерел, як сонце і вітер – при тому що тут додаються ще й десятки тисяч нових гарних робочих місць для американців. Ми видобуваємо більше

природного газу, ніж будь-коли, і завдяки цьому рахунки за спожиту енергію зменшилися у кожного. За останні чотири роки в нашій країні відзначено зниження небезпечних викидів вуглецю, що становлять загрозу для нашої планети.

Але заради наших дітей і нашого власного майбутнього ми повинні робити більше у боротьбі зі зміною клімату. Так, правда, що одна подія ще не творить тенденції. Але є факти: дванадцять років з найвищими середньорічними температурами за всю історію спостережень припадають на останні п'ятнадцять років. Періоди сильної спеки, посухи, лісові пожежі, повені – все це останнім часом відбувається все частіше і все сильніше. Можна, звичайно, сказати собі, що і ураган «Сенді», і найсильніша посуха за останні десятиліття, і найзгубніші лісові пожежі, з якими тільки доводилося стикатися кільком штатам, – все це лише прикрий збіг. Але краще прислухатися до незаперечних наукових даних і почати діяти, доки не стало надто пізно.

Гарна новина полягає в тому, що ми можемо добитися істотного прогресу у вирішенні проблеми, підтримуючи при цьому швидке зростання економіки. Я закликаю членів Конгресу об'єднатися і прийняти двопартійне, засноване на ринкових міркуваннях рішення з питання про зміну клімату, подібне до того, над яким Джон Маккейн і Джо Ліберман спільно працювали кілька років тому. Але якщо Конгрес не перейде в найближчий час до активних дій для захисту майбутніх поколінь, то це зроблю я. Я вимагатиму від мого Кабінету підготувати низку виконавчих розпоряджень, за допомогою яких ми зможемо зараз і в майбутньому знизити рівень забруднення, підготувати наші громади до наслідків зміни клімату та прискорити перехід до більш тривких джерел енергії.

Чотири роки тому інші країни переважали на ринку чистої енергетики і робочих місць, які вона принесла. Ми почали це змінювати. У минулому році вітроенергетика додала майже половину всіх нових електропотужностей в Америці. Так що давайте створювати ще більше. Сонячна енергія дешевшає з кожним роком – давайте знизимо витрати ще більше. Якщо такі країни, як Китай, продовжують йти ва-банк у питанні чистої енергетики, ми повинні чинити так само.

Тим часом видобуток природного газу призвів до чистішої енергетики і більшої енергетичної незалежності. Ми повинні заохочувати це. І ось чому моя адміністрація буде продовжувати скорочувати бюрократію та прискорювати процедуру видачі нових дозволів на розробку родовищ нафти і газу. Це повинно бути частиною плану, який включає все вищезгадане. Але я також хочу працювати з цим Конгресом в частині заохочення досліджень та технології, які допомагають спалювати природний газ ще чистіше і захищають наше повітря й нашу воду.

По суті, велика частина наших новознайдених джерел енергії походить з земель і вод, якими ми, громадськість, володіємо спільно. Тому сьогодні я пропоную використовувати частину наших нафтових і газових доходів для фінансування Фонду енергетичної безпеки, який би стимулював нові дослідження і технології, щоб назавжди відучити наші автомобілі і вантажівки від нафти. Якщо понадпартійна коаліція керівників підприємств і відставних генералів й адміралів могла підтримати цю ідею, то й ми теж можемо. Давайте дослухаємось до їхніх порад і звільнимо наші родини і наші підприємства від болісних піків цін на бензин, з якими ми надто довго мирилися.

Я також ставлю перед Америкою нову мету: давайте скоротимо навпіл марні витрати енергії у наших будинках і на підприємствах протягом найближчих 20 років. Ми будемо працювати з штатами, щоб досягти цього. Ті штати, в яких будуть кращі ідеї щодо створення робочих місць і скорочення витрат на енергію шляхом побудови більш енергоефективних будівель, отримають федеральну підтримку на допомогу у реалізації цього.

Енергетичний сектор Америки є лише однією частиною старіючої інфраструктури, що гостро потребує оновлення. Запитайте будь-якого директора, де він швидше розмістить підприємство і найматиме працівників – у країні з дедалі гіршими дорогами і мостами, чи у тій, де є високошвидкісна залізниця та Інтернет, високотехнологічні школи, самовідновлювані електромережі. Генеральний директор «Сіменс Америка» – компанії, яка принесла сотні нових робочих місць у Північну Кароліну – сказав, що як ми модернізуємо нашу інфраструктуру, вони створять ще більше робочих місць. І це ставлення багатьох компаній по всьому світу. І я знаю, що ви хочете, щоб такі проекти, що створюють нові робочі місця, реалізувалися у ваших округах. Я бачив усі ці церемонії розрізання стрічок.

Тому сьогодні я пропоную "Першочерговий ремонт" – програму, що якомога швидше залучить людей на роботу з найбільш термінового ремонту, такого якого, скажімо, потребують близько 70 тисяч структурно проблемних мостів по всій країні. І щоб не увесь тягар лягав на платників податків, я також пропоную Партнерство на відбудову Америки, яке залучатиме приватний капітал до оновлення того, чого найбільше потребує наш бізнес: сучасних портів для переміщення наших товарів, сучасних трубопроводів, здатних витримати бурю, сучасних шкіл, гідних наших дітей. Доведемо, що немає кращого місця для ведення бізнесу, ніж тут, у Сполучених Штатах Америки, і давайте почнемо вже зараз. Ми можемо добитися цього.

Частина наших відбудовчих зусиль повинна бути скерована на наш житловий сектор. Доброю новиною є те, що наш ринок житла, нарешті, одужує від краху 2007 року. Ціни на житло ростуть найшвидшими темпами за шість років. Купівля житла зросла майже на 50 відсотків, і будівництво також знов росте.

Але навіть за іпотечної ставки на рівні 50-річного мінімуму надто багато сімей з доброю кредитною історією, які бажають купити будинок, зараз отримують відмови. Надто багато сімей, які не пропустили жодного терміну внесення платежу і хотіли б отримати рефінансування, зараз дістають негативну відповідь. Це стримує розвиток усієї нашої економіки. Ми повинні це виправити.

Зараз у Конгресі перебуває законопроект, який дав би кожному відповідальному домовласникові в Америці можливість заощадити 3000 доларів на рік шляхом рефінансування за сьогоднішніми ставками. Демократи і республіканці підтримали його раніше, так чого ж ми чекаємо? Проголосуйте і надішліть мені цей законопроект. Чому нам бути проти цього? Чому це б мало бути питанням, що спричиняє протистояння партій, – допомагати людям отримати рефінансування? На даний момент суперечливі регламентації не дозволяють відповідальним молодим родинам придбати свій перший будинок. Що ж нас стримує? Спростімо процес і допоможемо нашій економіці зростати.

Ці ініціативи у сфері виробництва, енергетики, інфраструктури, житла – все це допоможе підприємцям і власникам малого бізнесу розширювати справу і створювати нові робочі місця. Але все це не матиме значення, якщо ми також не озброїмо наших громадяни навичками і підготовкою, щоб заповнити ці робочі місця.

І це повинно починатися з самого раннього віку. Дослідження за дослідженням показують: що раніше дитина починає навчання, то краще в неї чи в нього виходитиме далі. Але сьогодні, менше ніж 3 з 10 чотирирічних дітей зараховані до високоякісних дошкільних програм. Більшість батьків з середнього класу не можуть дозволити собі сплачувати кілька сотень доларів на тиждень за

приватний дошкільний заклад. А для бідних дітей, які потребують допомоги найбільше, ця відсутність доступу до дошкільної освіти може кинути тінь на усю решту їхнього життя. Тому сьогодні я пропоную працювати зі штатами, щоб зробити високоякісні дошкільні програми доступними для кожної дитини в Америці. Це те, що ми повинні бути в змозі зробити.

Кожен долар, який ми інвестуємо у високу якість дошкільної освіти, може заощадити більше семи доларів в подальшому – за рахунок підвищення відсотку успішного закінчення навчальних закладів, зниження підліткової вагітності, навіть зниження насильницької злочинності. У штатах, таких як Джорджія чи Оклагома, які зробили пріоритетом виховання маленьких дітей, дослідження показують, що учні мають більше шансів читати і виконувати математичні завдання на рівні класів згідно віку, успішно закінчити середню школу, знайти і утриматись на робочому місці, утворити стабільнішу власну сім'ю. Ми знаємо, що це працює. Так що давайте робити те, що працює, і впевнимося, що ніхто з наших дітей не мусить починати життєвий забіг відразу з відставання. Дамо нашим дітям шанс.

Давайте також забезпечимо, щоб атестат середньої школи відкривав перед нашими дітьми шлях до гарної роботи. Зараз такі країни, як Німеччина, зосереджуються на тому, щоб їхні школярі закінчували школу з еквівалентом диплому про технічну освіту, який дають наші дворічні коледжі. Таким чином ці німецькі діти вже готові до роботи, коли закінчують середню школу. Їх вже підготували до заповнення наявних робочих місць. В нас зараз у таких школах, як «Пі-Тех» у Брукліні, що є результатом співпраці між департаментом публічних шкіл Нью-Йорку, Міського університету Нью-Йорка та компанії «Ай-Бі-Ем», студенти випускаються з атестатом середньої школи і ступенем молодшого спеціаліста з комп'ютерної техніки чи інженерії.

Ми повинні дати кожному американському учневі подібну можливість.

Чотири роки тому ми почали програму «Гонка за лідером» – конкурс, який переконав майже в кожному штаті розробляти просунутіші навчальні програми і більш високі стандарти, -- і все це приблизно за 1 відсоток вартості того, що ми витрачаємо на освіту щороку. Сьогодні я оголошую нове завдання з переналаштування американських шкіл, з тим щоб вони краще готували випускників до вимог високотехнологічної економіки. І ми будемо винагороджувати школи, які розробляють нові партнерські відносини з коледжами та роботодавцями, а також створюють класи, які зосереджені на науці, технології, інженерії та математиці – навичках, що потрібні сьогоднішнім роботодавцям для заповнення робочих місць, котрі є зараз і котрі створюватимуться в майбутньому.

Далі, навіть за найкращих шкіл більшість молодих людей потребуватимуть певної вищої освіти. Простим фактом є те, що чим вищий у вас рівень освіти, тим імовірніше, що ви отримаєте хорошу роботу і проб’єте собі шлях у середній клас. Але сьогодні стрімке підвищення витрат залишає багатьох молодих людей за бортом вищої освіти або з непідйомним боргом.

За останні кілька років ми зробили коледж доступнішим для мільйонів студентів та їх родин шляхом податкових пільг, кращих грантів та кредитів. Але платники податків не можуть і надалі субсидувати усе вищий, і вищий, і вищий кошт університетської освіти. Коледжі мають зробити свій внесок, стримуючи свої ціни, і це наша робота – переконатися, що вони це робитимуть.

Тому сьогодні я прошу Конгрес змінити Закон про вищу освіту, щоб доступність та співвідношення ціни і якості враховувалися при визначенні, які коледжі отримують певні види федеральної

допомоги. А завтра моя адміністрація випустить нову анкету "Таблиця порівняння університетів", яку батьки і студенти можуть використовувати для порівняння за простими критеріями – де можна отримати максимальну віддачу від освітнього долара.

Щоб розвивати наш середній клас наші громадяни повинні мати доступ до освіти і професійної підготовки, яких вимагають сучасні робочі місця. Але ми також повинні переконатися, що Америка залишається місцем, де кожен, хто готовий працювати, всі, хто готовий наполегливо працювати, мають шанс просунутися вперед.

Наша економіка стає сильнішою, коли ми залучаємо таланти та винахідливість активних і повних надій іммігрантів. І зараз керівники ділових кіл, профспілок, правоохоронних органів, релігійних громад – всі вони сходяться на думці, що прийшов час для всебічної імміграційної реформи. Зараз прийшов час прийняти її.

Справжня реформа включає непорушну безпеку кордону, і ми можемо спиратися на прогрес, досягнутий моєю адміністрацією, яка розгорнула на південному кордоні більше персоналу, ніж коли-небудь за всю історію, і зменшила число нелегальних переходів кордону до найнижчого за останні 40 років.

Справжня реформа – це створення відповідального шляху до отримання громадянства, що включає перевірку біографічних даних, сплату податків і значного штрафу, перевірку знання англійської мови, а також черга на отримання громадянства після тих, хто намагається потрапити в країну легально.

Справжня реформа – це зміна судової імміграційної системи з скороченням періоду очікування та залученням висококваліфікованих підприємців та інженерів, які будуть сприяти створенню нових робочих місць і зростанню нашої економіки.

Іншими словами, ми знаємо, що потрібно зробити. І вже зараз двопартійні групи в обох палатах ретельно працюють над розробкою законопроекту, і я вітаю їх старання. Так давайте ж зробимо це. Надішліть мені в найближчі місяці законопроект про широку імміграційну реформу, я негайно його підпишу, і Америці від цього стане краще. Давайте зробимо це. Давайте зробимо це.

Але ми не можемо зупинятися на цьому. Ми знаємо, що наша економіка сильніше, коли наші дружини, наші матері, наші дочки можуть жити життям вільним від дискримінації на робочому місці і вільним від страху насильства в сім'ї. Сьогодні Сенат прийняв Закон проти насильства над жінками – закон, який Джо Байден первісно написав майже 20 років тому. І зараз я закликаю Палату представників вчинити так само. Хороша робота, Джо. І я прошу цей Конгрес проголосити, що жінки повинні заробляти відповідно до їх зусиль, і нарешті ухвалити в цьому році закон про справедливість в оплаті праці.

Ми знаємо, що наша економіка стає сильнішою, коли ми винагороджуємо за чесно відпрацьований робочий день чесною заробітною платнею. Але сьогодні робітник, який працює повний робочий день на мінімальну зарплату, заробляє 14500 доларів на рік. Навіть з урахуванням податкових пільг, які ми запровадили, сім'я з двома дітьми, котра заробляє лише мінімальну заробітну платню, як і раніше живе за межею бідності. Це неправильно. Ось чому, з того часу як цей Конгрес востаннє піднімав мінімальну заробітну платню, 19 штатів прийняли окремі рішення підняти свої мінімалки ще вище.

Давайте сьогоднішнім вечором заявимо, що в найбагатшій країні на Землі жодна людина, яка працює повний робочий день, не повинна жити в бідності, і підвищимо федеральну мінімальну заробітну платню до 9,00 доларів за годину. Ми повинні бути в змозі добитися цього.

Один цей крок підвищить доходи мільйонів робочих родин. Це може означати різницю між нормальним придбанням харчових продуктів чи зверненням до харчового банку; між продовженням життя в орендованому помешканні чи виселенням; між ледь зведенням кінців з кінцями чи довгоочікуваною можливістю рушити вперед. Для підприємств по всій країні це буде означати, що їхні клієнти матимуть більше грошей в кишенях. І дуже багатьом людям, ймовірно, стане потрібно менше допомоги від держави. Власне, робочий люд не повинен чекати роками підняття мінімального розміру оплати праці, в той час як платня для директорів ніколи не була вищою. І ось у чому губернатор Ромні і я насправді погодилися минулого року – давайте прив'яжемо мінімальну зарплату до прожиткового мінімуму, так щоб вона нарешті стала платнею, на яку можна жити.

Давайте сьогодні ввечері також визнаємо, що існують громади в цій країні, де як би наполегливо ви не працювали, все одно практично неможливо просунутися вперед. Фабричні містечка, занепалі за роки, коли виробництва спакувалися і виїхали. Безвихідні осередки бідності, міські й сільські, де молоді люди все ще б’ються за свою першу роботу. Америка не є місцем, де випадковість місця народження або обставин повинні вирішувати людську долю. І саме тому ми повинні будувати нові драбини можливостей входження у середній клас для всіх, хто бажає по них підніматися.

Давайте пропонувати стимули для компаній, котрі наймають американців, які володіють тим, що необхідно для заповнення тої чи іншої вакансії, але були без роботи так довго, що ніхто не хоче знов дати їм шанс. Давайте дамо людям роботу з відновлення покинутих будинків у зубожілих кварталах. Цього року моя адміністрація започаткує партнерство з 20-ма з найбільш постраждалих міст Америки, щоб ці громади знов зіп’ялися на ноги. Ми будемо працювати з місцевими лідерами, щоб спрямовувати ресурси на громадську безпеку, освіту, житло.

Ми дамо нові податкові кредити підприємствам, які наймають і інвестують. І ми будемо працювати на зміцнення сім'ї, видаливши фінансові чинники, що перешкоджають шлюбам пар з низьким рівнем доходу, і зробивши більше для заохочення батьківства – тому що чоловіком тебе робить не здатність зачати дитину, а мужність її виростити. І ми прагнемо заохочувати це. Ми хочемо допомогти у цьому.

Міцніші родини. Міцніші громади. Міцніша Америка. Саме така заможність – широка, спільна, побудована на процвітаючому середньому класі – завжди була джерелом нашого внутрішнього прогресу. Це також основа нашої сили і впливу по всьому світу.

Сьогодні ми разом віддаємо шану солдатам і цивільним службовцям, які жертвують собою кожного дня, щоб захистити нас. Завдяки їм ми можемо з упевненістю заявити, що Америка завершить свою місію в Афганістані і досягне своєї мети щодо знищення ядра «Аль-Каїди».

Ми вже повернули додому 33 тисячі наших відважних військовослужбовців, як чоловіків, так і жінок. Нинішньої весни наші збройні сили перейдуть на підтримуючу роль, в той час як провідну роль візьмуть на себе афганські сили безпеки. Сьогодні я можу повідомити, що протягом

найближчого року ще 34 тисячі американських солдатів повернуться додому з Афганістану. Скорочення чисельності військ буде продовжуватися. І до кінця наступного року наша війна в Афганістані буде закінчена.

Америка і після 2014 року залишиться прихильною справі єдності і суверенітету Афганістану, але напрямок дій зміниться. Ми ведемо переговори з афганським урядом про угоду із двох завдань: тренування і оснащення афганських збройних сил, щоб країна знову не скотилася в хаос, і боротьба з тероризмом, спрямована на переслідування залишків «Аль-Каїди» та її союзників.

Сьогодні організація, що атакувала нас 11 вересня, – це лише тінь себе колишньої. Правда, від Аравійського півострова до Африки з'являються різні союзники «Аль-Каїди» і екстремістські угруповання. Загроза від цих угруповань росте. Але щоб протистояти цій загрозі, нам не потрібно відправляти десятки тисяч наших синів і дочок за кордон або окупувати інші держави. Замість цього нам необхідно допомагати таким країнам, як Ємен, Лівія, Сомалі, в забезпеченні їх власної безпеки, і допомагати тим союзникам, які борються з терористами, як ми це зробили в Малі. А в разі необхідності ми і далі будемо вживати прямі дії проти тих терористів, від яких виходить найбільша загроза для американців, використовуючи широкий діапазон різноманітних можливостей.

При цьому ми повинні залучити до нашої боротьби наші цінності. Саме тому моя адміністрація невпинно працює над створенням міцної правової та політичної бази для нашої боротьби проти тероризму. Ми завжди надавали Конгресу повну інформацію про наші дії. Я розумію, що в нашому демократичному суспільстві ніхто не повинен вірити мені на слово, що ми все робимо правильно. Тому в найближчі місяці я буду залучати до роботи Конгрес, і не тільки для того, щоб наші дії по виявленню, затриманню і покаранню терористів відповідали нашому законодавству і системі стримувань і противаг, але і для того, щоб ці дії були ще більш прозорими для американського народу і всього світу.

Зрозуміло, що виклики, які постають перед нами не обмежуються однією лише «Аль-Каїдою». Америка продовжить очолювати зусилля із запобігання розповсюдженню найбільш небезпечної зброї в світі. Північно-корейський режим повинен знати, що єдиний шлях до безпеки та добробуту країни – це виконання своїх міжнародних зобов'язань. Провокації такого роду, що ми спостерігали напередодні, будуть лише посилювати їх ізоляцію, в той час як ми будемо підтримувати наших союзників, зміцнювати нашу власну протиракетну оборону і наполягати на прийнятті світовою спільнотою жорстких заходів у відповідь на подібні погрози.

Точно так само керівництво Ірану має усвідомити, що настав час для дипломатичного рішення, оскільки коаліція одностайно вимагає виконання Іраном своїх зобов'язань, і ми зробимо все необхідне, щоб не допустити створення Іраном власної ядерної зброї.

У той же час ми разом з Росією будемо шукати шляхи подальшого скорочення наших ядерних арсеналів, а також продовжимо очолювати зусилля у всьому світі, щоб не допустити потрапляння ядерних матеріалів не в ті руки, оскільки наша здатність впливати на інших залежить від нашої готовності стати на чолі процесу і виконувати наші зобов'язання.

Америка повинна також протистояти швидкому зростанню загроз від кібер-атак. Так, ми знаємо, що хакери крадуть особисті дані людей і проникають у приватні електронні поштові скриньки. Ми знаємо, що зарубіжні країни і компанії злизують наші корпоративні секрети. Тепер наші вороги

також шукають можливості саботувати роботу наших електромереж, наших фінансових установ, наших систем управління повітряним рухом. Ми не можемо просто озиратися на роки назад і дивуватися, чому ми не зробили нічого перед лицем реальних загроз нашій безпеці і нашій економіці.

І саме тому сьогодні вранці я підписав нове розпорядження, яке зміцнить нашу кібернетичну оборону шляхом збільшення обміну інформацією, а також розробки стандартів для захисту нашої національної безпеки, наших робочих місць, і нашого приватного життя.

Але тепер повинен діяти і Конгрес, ухвалюючи законодавство, щоб дати нашому уряду більше можливостей для захисту наших мереж і запобігання атакам. Це те, що ми повинні бути в змозі зробити на двопартійній основі.

Тепер, захищаючи наш народ, ми повинні пам'ятати, що в сьогоднішньому світі є не тільки небезпеки, не тільки загрози, але також і можливості. Щоб розширити американський експорт, створити нові робочі місця і забезпечити рівні умови на зростаючих азіатських ринках, ми маємо намір завершити переговори про транс-тихоокеанске партнерство. І сьогодні я оголошую, що ми починаємо переговори про всебічне трансатлантичне торговельне та інвестиційне партнерство з Європейським Союзом, оскільки вільна і чесна торгівля через Атлантику підтримує мільйони добре оплачуваних робочих місць для американців.

Ми також розуміємо, що прогрес у найбідніших регіонах світу йде на благо всім нам – не тільки тому, що створює нові ринки і стабільність в певних регіонах світу, але й тому, що це просто правильна справа. У багатьох місцях люди живуть менше ніж на долар в день. Тому Сполучені Штати разом зі своїми союзниками ставлять перед собою мету ліквідувати крайню бідність в найближчі два десятиліття, відкриваючи більшому числу людей доступ до глобальної економіки, надаючи ширші права жінкам, відкриваючи перед талановитою молоддю можливості для служіння, допомагаючи місцевим громадам прогодувати й обігріти своїх людей і дати їм освіту, рятуючи дітей від хвороб, яким можна запобігти, і прагнучи повністю позбавити нове покоління від СНІДу, що цілком нам під силу.

Бачите, Америка повинна залишитися маяком для всіх, хто прагне до свободи в нинішній період історичних перетворень. Минулого року я переконався, що надія – це велика сила, коли в Рангуні, в Бірмі, Аун Сан Су Чжі приймала американського президента в будинку, де вона провела довгі роки в ув'язненні, коли тисячі бірманців вийшли на вулиці, розмахуючи американськими прапорами, а один чоловік сказав: «В Америці є закон і справедливість. Я хочу, щоб так само було і в моїй країні».

Захищаючи свободу, ми залишимося основою для сильних альянсів від Америки до Африки, від Європи до Азії. На Близькому Сході ми будемо стояти на боці громадян, які вимагають дотримання загальних прав людини, і підтримувати стабільні переходи до демократії.

Ми розуміємо, що цей процес буде суперечливим, і ми не можемо диктувати напрямок змін у таких країнах, як Єгипет, але ми можемо і будемо наполягати на дотриманні фундаментальних прав усіх людей. Ми продовжимо чинити тиск на сирійський режим, який вбиває власних громадян, і ми будемо підтримувати лідерів опозиції, які поважають права кожного сирійця. Ми будемо неухильно підтримувати Ізраїль в його зусиллях із підсилення безпеки і міцного миру.

Про це я вестиму мову під час свого візиту на Близький Схід наступного місяця. І вся ця робота залежить від сміливості і самовідданості тих, хто служить у небезпечних місцях, наражаючись на великий особистий ризик, – наших дипломатів, наших розвідників та чоловіків і жінок збройних сил Сполучених Штатів. Допоки я головнокомандувач, ми будемо робити все, що повинні, задля захисту тих, хто служить своїй країні за кордоном, і ми будемо підтримувати найкращі збройні сили, які коли-небудь знав світ.

Ми будемо інвестувати в нові види боєздатності, навіть за умов скорочення непродуктивних витрат і фінансування ведення військових дій. Ми будемо забезпечувати рівне ставлення до всіх військовослужбовців і однакових пільг для членів їх сімей – геїв і гетеросексуалів. Ми будемо спиратися на мужність і майстерність наших сестер, дочок і матерів, тому що жінки довели, коли опинялися під вогнем, що вони готові до бою.

Ми будемо виконувати наші обов’язки перед нашими ветеранами, інвестуючи у медобслуговування світового класу, включаючи психічне здоров'я, для наших поранених воїнів; підтримуючи родини наших військовиків; надаючи нашим ветеранам пільги та можливості освіти і працевлаштування, які вони заробили. Я хочу подякувати моїй дружині Мішель і доктору Джилл Байден за їхню незмінну відданість служінню нашим військовим родинам так само добре, як вони служили нам. Дякую, люба. Дякую, Джилл.

Захист нашої свободу, однак, це робота не лише наших військових. Ми всі повинні робити свою частку, щоб забезпечити, аби дані нам Богом права були захищені тут, удома. Це включає в себе одне із найбільш основоположних прав демократії: право голосу. Коли будь-який американець, незалежно від місця проживання і партійної приналежності, позбавляється цього права, тому що не може дозволити собі чекати п'ять, шість або сім годин тільки для того, щоб вкинути виборчий бюлетень, ми зраджуємо наші ідеали.

Тому сьогодні я оголошую по створення непартійної комісії для поліпшення практики голосування в Америці. А вона, безумовно, потребує вдосконалення. Я прошу двох давніх фахівців цієї галузі, які, до речі, нещодавно були головними юридичними радниками моєї виборчої кампанії та кампанії губернатора Ромні, очолити цю комісію. Ми можемо це виправити, і ми це зробимо. Американський народ вимагає цього, і цього вимагає наша демократія.

Звичайно, все, що я зараз кажу, не має великого значення, якщо ми не об’єднаємося, аби захистити наш найцінніший ресурс – наших дітей. Минуло два місяці з моменту трагедії Ньютауну. Я знаю, що це не вперше, коли ця країна обговорює, як знизити рівень збройного насильства. Але цей раз інакший. Переважна більшість американців – американців, які вірять у Другу поправку, – зійшлися на реформі на основі здорового глузду, такій як перевірки особи, що зроблять важчим для злочинців отримати в свої руки зброю. Сенатори обох партій спільно працюють над новими жорсткими законами, щоб ніхто не купував зброю для перепродажу злочинцям. Командування поліції просить нашої допомоги в тому, щоб прибрати зброю і чималі арсенали боєприпасів з наших вулиць, тому що ці поліцейські командири втомилися бачити як їхні хлопці і дівчата програють у перестрілках, бо поступаються в озброєнні.

Кожна з цих пропозицій заслуговує на голосування в Конгресі. Якщо ви захочете проголосувати проти, це ваш вибір. Але ці пропозиції заслуговують голосування. Тому що за два місяці з часу

Ньютауна більше тисячі днів народжень, випускних, ювілеїв були вкрадені з нашого життя кулею з пістолета – більше тисячі.

Одна з тих, кого ми втратили, – молода дівчина на ім'я Хадія Пендлтон. Їй було 15 років. Вона любила печиво «Фиг Ньютон» і блиск для губ. Вона була танцівницею-барабанщицею у хореографічному колективі. Вона так добре ставилися до своїх друзів, що кожен з них думав, що він – її найкращий друг. Всього три тижні тому, вона була тут, у Вашингтоні, з однокласниками, виступаючи для своєї країни на моїй інавгурації. А тиждень по тому вона була застрелена в парку в Чикаго після школи, всього в одній милі від мого будинку.

Батьки Хадії, Нейт і Клео, сьогодні в цьому залі, разом з більш ніж двома десятками американців, чиї життя розірвані навпіл збройним насильством. Вони заслуговують на голосування. Вони заслуговують на голосування. Габбі Гіффордс заслуговує на голосування. Родини Ньютауна заслуговують на голосування. Родини Аврори заслуговують голосування. Родини Оук Кріку, і Тусона, і Блексбургу, і незліченних інших громад, постраждалих від збройного насильства – вони заслуговують простого голосування. Вони заслуговують простого голосування.

Наші дії не завадять кожному безглуздому акту насильства в цій країні. Насправді, немає законів, немає ініціатив, немає адміністративних актів, які б ідеально розв’язали всі проблеми, які я виклав сьогодні ввечері. Але нас сюди посилали не для того, щоб бути досконалими. Нас послали сюди, щоб ми зробили усе що можемо, аби оберігати цю країну, розширити можливості, відстоювати наші ідеали шляхом нелегкої, часто ніби безнадійної, але насправді абсолютно необхідної роботи самоврядування.

Нас послали сюди, щоб піклуватися про наших співвітчизників-американців так, як вони піклуються одне про одного кожен день, як правило без фанфар, по всій цій країні. Ми повинні наслідувати їх приклад.

Ми повинні наслідувати приклад нью-йоркської медсестри на ім’я Менчу Санчес. Коли ураган Сенді занурив її лікарню в темряву, вона не думала про те, як справи у її власному будинку. Її думки були про 20 дорогоцінних новонароджених малюків, яких було їй довірено, і про план порятунку для них, котрий вона розробила, щоб немовлята були в безпеці.

Ми повинні наслідувати приклад жінки з Північного Майямі на ім’я Дезілайн Віктор. Коли Дезілайн прибула на свою виборчу дільницю, їй сказали що, мабуть, доведеться чекати шість годин, щоб проголовувати. Час спливав повільно, але вона турбувалася не так своєю втомою чи болем у ногах, а чи зможуть взагалі такі люди, як вона, можливість сказати своє слово. І люди залишалися в черзі, година за годиною, бо хотіли підтримати її, адже Дезілайн вже було 102 роки. Усі вибухнули радісними вигуками, коли вона, нарешті, почепила собі наклейку з написом "Я проголосувала".

Ми повинні наслідувати приклад поліцейського на ім'я Брайан Мерфі. Коли бойовик відкрив вогонь по сикхському храму у Вісконсіні, і Брайан був першим, хто прибути на тривожний виклик, він не зважав на власну безпеку. Він відбивався, доки не прийшла допомога, і наказав своїм товаришам по службі перш за все потурбуватися про безпеку американців-прихожан всередині – навіть коли сам він лежав із кровотечею з 12 кульових поранень. І коли його запитали, як він витримав, Брайан відповів: "Це просто те, якими нас зроблено".

Це просто те, якими нас зроблено. Ми можемо робити різну роботу, носити різну форму і дотримуватися різних поглядів, але як американці ми всі з гордістю носимо одне звання – звання громадянина. Це слово визначає не лише нашу державну приналежність або правовий статус. Воно описує те, якими нас зроблено. Воно описує те, у що ми віримо. Воно включає в себе неминущу ідею про те, що наша країна може процвітати тільки в тому випадку, якщо ми приймаємо на себе певні зобов'язання один перед одним і перед майбутніми поколіннями, що наші права нерозривно пов’язані з правами інших людей, і що в третьому столітті нашого існування як нації кожен з нас, будучи громадянином Сполучених Штатів, повинен стати автором наступної великої глави американської історії.

Спасибі, нехай благословить вас Бог, і хай благословить Бог Сполучені Штати Америки.